

нуждната чистота и пластичност. Когато искатъ да кажатъ, че нѣкой музикантъ не е добъръ, употрѣбаватъ израза: „Свѣщъта му е загаснала“. Сама по себе си, като изкуство, музиката е крайно вискателна. Тя признава за добри пѣвци и музиканти само онѣзи, отъ пѣсенъта на които изгасналата свѣщъ се запалва. Да пѣешъ, това значи, пѣсенъта ти да запали изгасналата ти свѣщъ. Това наричаме ние необикновена, чиста, идейна музика, или съ една дума — жива музика. Ако отъ пѣсенъта ви свѣщъта не се запалва, музиката ви е безидейна, обикновена, мъртва. Живата музика разсѣйва облацитѣ отъ съзнанието на човѣка, а същевременно изпжда вънъ отъ човѣшката душа всички скърби и страдания. Ето защо, когато ставате отъ сънь, правете опити, да взимате основния тонъ на живота. Кой е основниятъ тонъ на живота, не знаете. Въ музиката, обаче, основниятъ тонъ е do. Освенъ него има още два, които, заедно съ първия, образуватъ основенъ акордъ, или основно съзвучие: do, mi, sol. Съчетанието между тритѣ тона представя основнитѣ тонове на три свѣта. Оттукъ вадимъ заключението, че не само физическиятъ, но и духовниятъ, и умствениятъ свѣтове иматъ свои основни тонове.

Като говоримъ за идеитѣ, ние имаме предъ видъ идеитѣ въ тритѣ свѣта: въ физическия, въ духовния и въ умствения. Тѣ се допълватъ взаимно. Ето защо, когато се казва, че „гладна